

Rezygnacja marszałka województwa. Zagadnienia ustrojowe

Resignation of the Voivodeship Marshal. Constitutional Issues

The article concerns the issues of the voivodeship marshal's resignation from his function, including the mode of its submission and effectiveness. The author also analyzes the possibility of withdrawing the resignation statement. According to the author, the marshal of the voivodeship has the right to withdraw the resignation until the start of voting on the acceptance of this resignation. Until that moment, the voivodeship marshal is the disposer of the statement, which admittedly relates to the public law sphere. This does not exclude the possibility of its withdrawal. The author indicates that the freedom of work referred to in Article 65 section 1 of the Polish Constitution of April 2, 1997, favors granting the voivodeship marshal the right to withdraw the resignation statement until the voting in the voivodeship parliament has commenced its adoption. The declaration of resignation does not automatically produce any legal effects, which makes it possible to be evaded by the statement of the one who made it.

Katarzyna Kaczmarczyk-Kłak

*doktor habilitowany nauk prawnych
profesor Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej
w Bydgoszczy*

ORCID – 0000-0001-6135-7677

Słowa kluczowe:

marszałek województwa, sejmik województwa, rezygnacja marszałka województwa, cofnięcie rezygnacji marszałka województwa

Key words:

voivodeship marshal, voivodeship parliament, resignation of voivodeship marshal, withdrawal of voivodeship marshal

<https://doi.org/10.36128/priw.vi35.85>

1. Wprowadzenie

Niniejszy artykuł powstał w odniesieniu do następującego stanu faktycznego. Marszałek województwa podlaskiego złożył pisemną rezygnację z pełnienia funkcji Marszałka. Pismo (z dnia 04 lutego 2019 r.) zostało skierowane do Przewodniczącego Sejmiku Województwa Podlaskiego i wpłynęło w dniu 05 lutego 2019 r. do Biura Sejmiku Województwa Podlaskiego. W treści przedmiotowego pisma znalazło się następujące sformułowanie: „Oświadczam, że składam rezygnację z pełnionej funkcji Marszałka województwa podlaskiego”. Pod oświadczeniem znalazł się wyraźny podpis składającego oświadczenie. Pismo nie zawierało żadnego uzasadnienia. Dnia 07 lutego

2019 r. Marszałek województwa podlaskiego złożył pisemne oświadczenie, w którym wycofał rezygnację z pełnienia funkcji marszałka. Pismo w przedmiocie cofnięcia rezygnacji złożone zostało (adresowane do Przewodniczącego Sejmiku Województwa Podlaskiego) w Biurze Sejmiku Województwa Podlaskiego. Pismo w sprawie odwołania rezygnacji zawiera sformułowanie: „Oświadczam, że wycofuję swoje pismo z dnia 4 lutego 2019 r. (data wpływu do Biura Sejmiku 5.02.2019 r.) o rezygnacji z pełnionej funkcji Marszałka województwa podlaskiego”. Pod oświadczeniem widnieje znalazł się wyraźny podpis składającego oświadczenie. Także i to pismo nie zawierało żadnego uzasadnienia. Przewodniczący Sejmiku Województwa Podlaskiego zwołał sesję Sejmiku Województwa Podlaskiego na dzień 18 lutego 2019 r., z porządkiem obrad, którego punkt 4 otrzymał brzmienie: „Podjęcie uchwały w sprawie przyjęcia rezygnacji Zarządu województwa podlaskiego”. Dnia 11 lutego 2019 do Biura Sejmiku Województwa Podlaskiego wpłynęło pismo od Marszałka województwa podlaskiego – adresowane do Przewodniczącego Sejmiku Województwa Podlaskiego, w którym Marszałek województwa podlaskiego wskazuje, że „pismo z dnia 7.02.2019 r. należy traktować jako cofnięcie oświadczenia o rezygnacji z pełnionej funkcji Marszałka województwa podlaskiego”. Jednocześnie Marszałek województwa podlaskiego wniósł o „umieszczenie w porządku obrad najbliższej sesji Sejmiku Województwa Podlaskiego planowanej na dzień 18.02.2019 r. punktu wyrażającego zgodę na cofnięcie...” oświadczenia o rezygnacji z pełnionej funkcji. Marszałek województwa podlaskiego wskazał również, że „punkt ten należy umieścić przed punktem czwartym dotyczącym podjęcia uchwały w sprawie przyjęcia rezygnacji Zarządu województwa podlaskiego”, wnosząc jednocześnie o przygotowanie projektu stosownej uchwały. Pod treścią pisma widnieje nieczytelny podpis.

Zarysowany stan faktyczny skłania do szerszej refleksji prawnej, odnoszącej się do problemu rezygnacji marszałka województwa z pełnionej funkcji, w tym trybu jej złożenia, formy, skutków prawnych, jak również do rozważenia problematyki możliwości cofnięcia takiego oświadczenia i jego skuteczności. Problematyka ta nie była dotąd przedmiotem pogłębionej analizy doktrynalnej, tym bardziej zatem podjęcie przedmiotowych rozważań jawi się jako interesujące naukowo, mając przy tym walor praktyczny. W publikacji wykorzystano dostępną literaturę przedmiotu oraz orzecznictwo, choć analizowany problem (rezygnacja marszałka województwa) nie był przedmiotem rozstrzygnięć sądów administracyjnych, inaczej niż w przypadku odwołania marszałka województwa¹.

1 Zob. wyrok WSA w Rzeszowie z 28 listopada 2013 r., II SA/Rz 994/13, LEX nr 1411077.

2. Tryb złożenia rezygnacji przez marszałka województwa

Ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa² (dalej: u.s.w.) zna instytucję złożenia rezygnacji przez marszałka województwa (art. 37 ust. 4 oraz art. 38 ust. 1 i 2). Jak wynika z art. 37 ust. 4 u.s.w. złożenie rezygnacji przez marszałka województwa jest równoznaczne ze złożeniem rezygnacji przez cały zarząd województwa, zaś art. 38 ust. 1 u.s.w. stanowi, że w przypadku złożenia rezygnacji przez marszałka województwa, jej przyjęcie następuje zwykłą większością głosów. W przypadku rezygnacji marszałka województwa sejmik województwa na najbliższej sesji podejmuje uchwałę o przyjęciu rezygnacji całego zarządu (art. 38 ust. 2 u.s.w.). Analogiczne rozwiązanie przewiduje ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym³ (dalej: u.s.p.), także wyraźnie przewidując możliwość złożenia rezygnacji z pełnionej funkcji przez starostę oraz określając procedurę związaną z jej przyjęciem⁴.

Złożenie rezygnacji przez marszałka województwa nie wymaga podania powodów jej złożenia, inaczej niż np. w przypadku wniosku o odwołanie marszałka województwa, który musi zawierać uzasadnienie przyczyny odwołania (art. 37 ust. 2 u.s.w.). Art. 38 ust. 1 u.s.w. nie zawiera rozwiązania analogicznego do tego, które wynika z art. 37 ust. 2 u.s.w. Tym samym, składając rezygnację marszałek województwa może ograniczyć się wyłącznie do sformułowania swego oświadczenia w przedmiocie rezygnacji, bez podawania jakichkolwiek motywów podjętej decyzji. W piśmiennictwie trafnie wskazano, że art. 38 ust. 1 u.s.w. wprowadza tryb dobrowolnego wyrażenia woli zaprzestania pełnienia funkcji przez marszałka województwa⁵.

Ustawa o samorządzie województwa nie określa formy, w jakiej marszałek województwa może złożyć rezygnację, w tym nie zastrzega, że bezwzględnie należy w takim przypadku zachować formę pisemną. Taki warunek sformułowano w odniesieniu do wniosku o odwołanie marszałka województwa, co jednoznacznie wynika z art. 37 ust. 2 u.s.w. Wskazany przepis wyraźnie stanowi, że wniosek o odwołanie marszałka województwa wymaga formy pisemnej. W ten sposób ustawodawca wykluczył możliwość sformułowania przedmiotowego wniosku w innej formie, w tym np. ustnie podczas sesji sejmiku województwa. Trafnie w piśmiennictwie wskazuje się w związku z tym, że oświadczenie marszałka województwa o rezygnacji może mieć

2 T.j. Dz. U. 2019, poz. 512 z późn. zm.

3 T.j. Dz. U. 2020, poz. 920.

4 Zob. Marcin Dąbrowski, „Pozycja prawna starosty powiatowego, czyli ustawowe mydło i powidło” *Przegląd Prawa Konstytucyjnego*, nr 5 (2015): 91.

5 Czesław Martysz, [w:] *Ustawa o samorządzie województwa. Komentarz*, red. Bogdan Dolnicki (Warszawa: Wolters Kluwer, 2012), teza 1 do art. 38.

formę zarówno pisemną, jak i ustną (wygłoszenie oświadczenia podczas sesji sejmiku), co jest konsekwencją braku zastrzeżenia w ustawie o samorządzie województwa formy pisemnej⁶. Inne rozwiązanie przyjęto w ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy⁷ w odniesieniu do zrzeczenia się (a więc rezygnacji) mandatu przez radnego. W tym przypadku ustawa wyraźnie wymaga formy pisemnej (art. art. 383 § 1 pkt 4)⁸, co eliminuje jakąkolwiek inną formę złożenia oświadczenia o zrzeczeniu się mandatu. W piśmiennictwie w odniesieniu do rezygnacji marszałka województwa dopuszcza się także złożenie przedmiotowego oświadczenia w formie elektronicznej – jak podniesiono nie jest wykluczona możliwość złożenia rezygnacji w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu przepisów ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, doręczanego środkami komunikacji elektronicznej⁹. Skoro art. 38 ust. 1 u.s.w. nie określa formy, w jakiej marszałek województwa składa rezygnację, to ograniczenie formy elektronicznej wyłącznie do dokumentu elektronicznego, w rozumieniu przepisów ustawy o informatyzacji podmiotów realizujących zadania publiczne, nie jest uprawnione, nie znajduje bowiem umocowania w przepisach prawa powszechnie obowiązującego. Do złożenia rezygnacji może być wykorzystana także inna forma elektroniczna, niż ta wskazana powyżej, ustawa nie wprowadza tu bowiem żadnego rozróżnienia. Nie może jednak ulegać żadnej wątpliwości, kto składa rezygnację, w związku z powyższym brak autoryzacji przesłanego dokumentu może eliminować możliwość uznania, że rezygnacja została skutecznie złożona. W takim przypadku niezbędne będzie uzyskanie oświadczenia marszałka województwa w przedmiocie tego, czy pismo złożone w formie elektronicznej innej niż ta wskazana powyżej pochodzi właśnie od niego.

Ustawa o samorządzie województwa nie wymaga wyrażenia opinii w przedmiocie złożenia rezygnacji przez marszałka województwa, w tym nie jest wymagana opinia komisji rewizyjnej. Skoro nie jest wymagane przez ustawę ujawnienie motywów złożenia rezygnacji przez marszałka województwa, to nie jest formalnie możliwa ocena oświadczenia marszałka województwa przez sejmik województwa. Oświadczenie marszałka województwa może być ocenione jedynie z punktu widzenia tego, czy w sposób wyraźny (jednoznaczny) wyraża wolę rezygnacji z pełnionej funkcji – w tym zakresie nie może być żadnych wątpliwości. Akt rezygnacji nie może mieć bowiem charakteru dorozumianego. W przeciwnym wypadku nie będzie możliwe ustalenie – na jego podstawie – woli marszałka województwa.

6 Ibidem.

7 T.j. Dz. U. 2020, poz. 1319.

8 Zob. Jarosław Galicki, „Przesłanki wygaśnięcia mandatu radnego” *Przegląd Prawa Konstytucyjnego*, nr 3 (2013): 211.

9 Martysz, *Ustawa*, teza 1 do art. 38.

Nie chodzi tu o ocenę zasadności złożenia rezygnacji, ale tego, czy doszło do takiego faktu. Tym samym oświadczenie o treści – np. „Negatywnie oceniam współpracę z sejmikiem województwa i nie widzę możliwości jej kontynuowania w zaistniałych warunkach” – jest wprawdzie wyraźne, bo wynika z niego brak woli kontynuowania współpracy marszałka województwa z sejmikiem województwa „w zaistniałych warunkach”, ale owa wyraźność nie dotyczy kwestii samej rezygnacji z zajmowanego stanowiska, a ściślej oświadczenia w tym zakresie. Na podstawie analizy treści tego oświadczenia nie można sformułować wniosku, że marszałek województwa złożył rezygnację, o której mowa w art. 38 ust. 1 u.s.w. W tej materii wyraźne oświadczenie nie zostało sformułowane, a sama ocena jakości współpracy z sejmikiem województwa (w zaistniałej sytuacji z pewnością jest to ocena negatywna) nie jest wystarczająca do przyjęcia, że została złożona rezygnacja w rozumieniu ustawy. Nie chodzi tu o to, że marszałek województwa nie posłużył się sformułowaniem „rezygnacja”, ale o to, że oceniając jakość współpracy z sejmikiem województwa, marszałek nie wskazał, że konsekwencją takiej oceny jest zrzeczenie się sprawowanej funkcji. Takie oświadczenie może być przecież interpretowane, jako chęć dalszej współpracy, ale nie w „zaistniałych warunkach”, a zatem jako oświadczenie zmierzające do zmiany przyjętego modelu współpracy. Tym samym można uznać, że w „zmienionych warunkach” ta współpraca byłaby możliwa. Oczywiście jest to tylko interpretacja, ale już sam fakt, że jest ona możliwa i nie jawi się jako nieracjonalna, powoduje, że brak jest wyraźnego (jednoznacznego) oświadczenia marszałka województwa o rezygnacji w rozumieniu art. 38 ust. 1 u.s.w.

Samo złożenie rezygnacji przez marszałka województwa nie oznacza, że z tym dniem przestaje on pełnić dotychczasowe obowiązki. Jak wynika bowiem z treści art. 38 ust. 1 u.s.w., organem uprawnionym, a zarazem zobowiązanym do przyjęcia rezygnacji marszałka województwa jest sejmik województwa. Złożenie rezygnacji przez marszałka województwa nie wywołuje zatem automatycznie żadnych skutków prawnych w odniesieniu do statusu prawnego składającego rezygnację. Skutki takie wywołuje dopiero podjęcie uchwały o przyjęciu rezygnacji marszałka, o której mowa w art. 38 ust. 1 u.s.w., z zastrzeżeniem art. 38 ust. 3 u.s.w. W przepisie tym – jak trafnie wskazano w piśmiennictwie – wprowadzono gwarancję, że, składając oświadczenie woli o rezygnacji ze swej funkcji, marszałek województwa będzie pełnił tę funkcję najpóźniej do ostatniego dnia miesiąca, w którym odbyła się sesja sejmiku województwa poświęcona przyjęciu jego rezygnacji¹⁰.

Wyrazić należy pogląd, że sejmik województwa nie może skutecznie uniemożliwić marszałkowi województwa złożenia rezygnacji. Nie podjęcie uchwały o przyjęciu rezygnacji złożonej przez marszałka województwa, bez względu na przyczynę tego stanu, czy też podjęcie uchwały odmawiającej

10 Ibidem, teza 2 do art. 38.

przyjęcia rezygnacji (co jest równoznaczne z niepodjęciem uchwały o przyjęciu rezygnacji) nie spowoduje, że rezygnacja marszałka województwa nie będzie skuteczna. Brak podjęcia uchwały, o której mowa w art. 38 ust. 2 u.s.w. i tak wywoła skutek w postaci przyjęcia rezygnacji marszałka województwa, co jednoznacznie wynika z treści art. 38 ust. 3 u.s.w., brak podjęcia takiej uchwały jest bowiem równoznaczny z przyjęciem rezygnacji marszałka województwa (fikcja prawna).

3. Dopuszczalność cofnięcia rezygnacji przez marszałka województwa

Żaden z przepisów ustawy o samorządzie województwa nie wyklucza możliwości cofnięcia przez marszałka województwa oświadczenia o rezygnacji ze swej funkcji. Art. 38 tej ustawy, regulujący kwestie związane z rezygnacją marszałka województwa, nie zastrzega, że oświadczenie marszałka województwa o rezygnacji nie może być cofnięte. Można natomiast uznać, że skoro nie wywołuje ono automatycznie żadnych skutków prawnych, dotyczących statusu prawnego składającego oświadczenie o rezygnacji, w szczególności złożenie rezygnacji nie prowadzi do natychmiastowego rozwiązania z marszałkiem województwa stosunku pracy, marszałek nie przestaje być organem administracji publicznej, nadal posiada prawo do wydawania decyzji administracyjnych, i nadal jest kierownikiem urzędu marszałkowskiego, to do czasu przyjęcia jego rezygnacji przez sejmik województwa w trybie, o którym mowa w art. 38 ust. 1 u.s.w., marszałek województwa może cofnąć złożone przez siebie oświadczenie o rezygnacji. Jeżeli bowiem rezygnacja nie została jeszcze przyjęta – nie podjęto w tym przedmiocie uchwały wymaganej przez ustawę, a w obrocie prawnym funkcjonuje jedynie oświadczenie marszałka województwa o rezygnacji, które nie wywołało jeszcze skutków prawnych zgodnych z jego treścią – to zachowuje on możliwość jego cofnięcia. Jak wskazano w piśmiennictwie, można wyrazić pogląd, że bez względu na to, kiedy przedmiotowy wniosek zostanie złożony, wycofanie go przez marszałka województwa może nastąpić najpóźniej przed aktem głosowania w tej sprawie¹¹. Jest to stanowisko racjonalne, uwzględniające okoliczność, iż dopiero przyjęcie rezygnacji przez sejmik województwa wywołuje skutek w postaci rozwiązania stosunku pracy z marszałkiem województwa, dotychczasowy marszałek przestaje być organem administracji publicznej, nie ma prawa wydawania decyzji administracyjnych, przestaje być kierownikiem urzędu marszałkowskiego¹². Za powyższą interpretacją dodatkowo przemawia art. 65 ust. 1 Konstytucji RP z 2 kwietnia 1997 r.¹³. Zgodnie z jego brzmieniem, każdemu zapewnia się wolność wyboru i wykonywania zawodu oraz wyboru miejsca pracy. Wyjątki określa ustawa. Jak trafnie wskazuje się w piśmiennictwie konstytucyjnym,

11 Ibidem, teza 1 do art. 38.

12 Ibidem, teza 2 do art. 38.

13 Dz. U. 1997, nr 78, poz. 483 z późn. zm.

zasada wolności pracy odnosi się do szerokiego, socjologicznego pojęcia „praca” i w jego ramach mieści się zatrudnienie realizowane w ramach stosunku pracy, jak również obejmuje ono pracę nieodpłatną¹⁴. Innymi słowy, konstytucyjna zasada wolności pracy nie powinna być postrzegana wyłącznie przez pryzmat zatrudnienia realizowanego w ramach stosunku pracy¹⁵. Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 23 lutego 2010 r., P 20/09¹⁶, konstytucyjny termin „praca” obejmuje wszelką pracę zarobkową na rzecz innego podmiotu bez względu na formalne zakwalifikowanie stosunku łączącego te podmioty. Tym samym, w rozumieniu konstytucyjnym termin ten oznacza więc zarówno świadczenie pracy w ramach zatrudnienia obejmującego nie tylko stosunek pracy (zawarty na podstawie umowy o pracę, powołania, mianowania, wyboru, spółdzielczej umowy o pracę), ale także zarówno inne formy zatrudnienia (na podstawie umów cywilnoprawnych – zlecenia, agencyjnej, o dzieło, menadżerskiej czy umowy nienazwanej), jak i wykonywanie zawodu, w tym także zawodów zaufania publicznego¹⁷. Marszałek województwa może być pracownikiem samorządowym zatrudnionym na podstawie wyboru, jeżeli statut województwa tak stanowi (art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych¹⁸), ale statuty poszczególnych województw mogą przewidywać, że w miejsce zatrudnienia pracowniczego wszystkie lub tylko niektóre osoby wchodzące w skład zarządów województwa (a więc także marszałek województwa) będą wykonywać swoje funkcje bez nawiązywania stosunku pracy, a więc jedynie w ramach tzw. stosunków organizacyjnych. W przypadku skorzystania z takiej możliwości wymienione osoby nie będą posiadały statusu pracowników samorządowych¹⁹. Bez względu na przyjęte w danym województwie rozwiązanie, nie może ulegać wątpliwości, że prawo do wyboru miejsca pracy przysługuje także marszałkowi województwa, bo zarówno w przypadku, gdy jest on pracownikiem samorządowym, jak i w przypadku, w którym nie posiada on

14 Jacek Borowicz, „Wolność pracy”, [w:] *Prawa i wolności obywatelskie w Konstytucji RP*, red. Bogusław Banaszak, Artur Preisner (Warszawa: C. H. Beck, 2002), 508.

15 Arkadiusz Sobczyk, Karol Kulig, [w:] *Konstytucja RP*, t. I, red. Marek Safjan, Leszek Bosek (Warszawa: C. H. Beck, 2016), 1468.

16 Publ. OTK A 2010, nr 2, poz. 13.

17 Leszek Garlicki, Sylwia Jarosz-Żukowska, [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, t. II, red. Leszek Garlicki, Marek Zubik (Warszawa: Wydawnictwo Sejmowe, 2016), teza 11 do art. 65.

18 T.j. Dz. U. 2019, poz. 1282.

19 Jakub Stelina, [w:] Artur Rycak, Magdalena Rycak, Jerzy Stępień, *Ustawa o pracownikach samorządowych. Komentarz* (Warszawa: Wolters Kluwer, 2016): teza 6 do art. 4.

takiego statusu, obejmuje go konstytucyjne prawo do wyboru miejsca pracy, o którym mowa w art. 65 ust. 1 Konstytucji RP, gdyż, jak wskazano, dotyczy ono wszelkiej pracy zarobkowej, bez względu na formalne zakwalifikowanie stosunku łączącego dane podmioty. Skoro ustawa nie wyklucza możliwości cofnięcia przez marszałka województwa oświadczenia o rezygnacji z pełnionej funkcji, to takiego zastrzeżenia nie można wyprowadzić w drodze wykładni prawa, prowadziłoby to bowiem do naruszenia konstytucyjnego prawa do wolności wyboru i wykonywania zawodu oraz wyboru miejsca pracy. Pozbawiałoby to bowiem marszałka województwa możliwości zmiany decyzji, a na taką zmianę decyzji ustawa stwarza warunki temporalne (arg. *ex art.* 38 ust. 1 i 2 u.s.w.). Zakładając racjonalność ustawodawcy należy przyjąć, że warunki te zostały stworzone m.in. w tym celu, aby składający rezygnację z pełnionej funkcji mógł skutecznie cofnąć swe oświadczenie w tym przedmiocie, co jest rozwiązaniem zapewniającym mu swobodę podjęcia decyzji o rezygnacji z pełnionej funkcji. Swoboda ta obejmuje nie tylko prawo do złożenia rezygnacji, ale i prawo do jej cofnięcia. Odebranie tego ostatniego oznaczałoby w istocie zawężenie możliwości decyzyjnych marszałka województwa i uniemożliwiłoby korektę pierwotnego oświadczenia, nadając mu charakter ostatecznego. Taki charakter oświadczenia o rezygnacji z pełnionej funkcji nie wynika z ustawy o samorządzie województwa. Wskazać w tym miejscu należy, że aspekt podmiotowy wolności pracy, o której mowa w art. 65 ust. 1 Konstytucji RP, należy rozumieć, jako swobodę wyboru pracodawcy, co oznacza nie tylko możliwość wyboru podmiotu zatrudniającego, ale także zmiany czy rezygnacji z zatrudnienia²⁰. W moim przekonaniu owa wolność obejmuje także cofnięcie złożonej rezygnacji z pełnionej funkcji, co mieści się w zakresie przedmiotowym prawa do rezygnacji z zatrudnienia. Skoro można zrezygnować z zatrudnienia, to można również cofnąć (odwołać) złożoną rezygnację z pełnionej funkcji, oczywiście gdy zachodzą ku temu wymagane prawem warunki. Takie oświadczenie z pewnością wpisuje się w istotę konstytucyjnej wolności pracy, jak również mieści się w prawie do podejmowania decyzji odnośnie do zmiany czy rezygnacji z zatrudnienia.

Dla zupełności wywodu należy wskazać, że złożenie rezygnacji przez marszałka województwa – w świetle art. 38 ust. 1 i 2 u.s.w. – nie jest jednostronną czynnością prawną. W przypadku jednostronnej czynności przepis prawny nie uzależniałby skuteczności rezygnacji od jej przyjęcia, ani też nie określałby trybu postępowania, będącego następstwem złożenia oświadczenia woli w przedmiotowej kwestii, w szczególności nie obligowałby do przyjęcia rezygnacji. Art. 38 ust. 1 u.s.w. przewiduje dwustronny charakter czynności – z jednej strony wystąpić musi rezygnacja z pełnionej funkcji (oświadczenie o rezygnacji), a z drugiej – przyjęcie rezygnacji przez sejmik województwa. Inne rozwiązanie przyjęto np. w art. 202 § 4 czy też w art. 369 § 5

20 Wyrok TK z 23 czerwca 1999 r., K 30/98, OTK 1999, nr 5, poz. 101.

Kodeksu spółek handlowych²¹, na których gruncie to przepisów wskazano w piśmiennictwie, że zestawienie art. 38 u.s.w. z tymi przepisami nie pozostawia wątpliwości, że rezygnacja członka zarządu spółki kapitałowej jest jednostronną czynnością prawną. Żaden przepis kodeksu nie tylko bowiem nie uzależnia skuteczności rezygnacji od jej przyjęcia, ale też nie określa trybu postępowania, będącego następstwem złożenia oświadczenia woli w tej sprawie, w szczególności nie obliguje spółki do przyjęcia rezygnacji. Brak takiej regulacji – przy założeniu dwustronnego charakteru omawianej czynności – pozbawia oświadczenie woli o rezygnacji waloru zdarzenia prawnego, stanowiącego samodzielną podstawę wygaśnięcia mandatu²². Skoro art. 38 ust. 1 u.s.w. przewiduje dwustronny charakter czynności, wygaśnięcie mandatu marszałka województwa nie następuje do czasu przyjęcia jego rezygnacji (z zastrzeżeniem art. 38 ust. 3 u.s.w.). Dopóki nie dojdzie do rozpoczęcia głosowania w przedmiocie przyjęcia rezygnacji marszałka województwa, dysponentem oświadczenia o rezygnacji jest sam marszałek województwa, który złożył rezygnację. Będąc nadal marszałkiem województwa (do czasu przyjęcia jego rezygnacji, z zastrzeżeniem art. 38 ust. 3 u.s.w.) zachowuje on prawo do zmiany pierwotnej decyzji, na tym bowiem etapie występuje tylko i wyłącznie jego oświadczenie, które jako złożone dobrowolnie, może być również i dobrowolnie cofnięte, nie stało się bowiem przedmiotem uchwały sejmiku województwa, nie wystąpiło zatem zachowanie drugiego podmiotu – uchwała sejmiku województwa, powodująca, że nie jest już możliwe cofnięcie pierwotnego oświadczenia. W takim bowiem przypadku skutek prawny wywołuje nie samo oświadczenie marszałka województwa, ale uchwała sejmiku województwa, której skuteczność nie zależy od zachowania składającego rezygnację. Innymi słowy, w takim przypadku skutki prawne wywołuje już uchwała sejmiku województwa o przyjęciu rezygnacji marszałka. W wyniku rozpoczęcia głosowania przez sejmik województwa w przedmiocie rezygnacji marszałka województwa przestał być on dysponentem (wyłącznym) swego oświadczenia o rezygnacji, jest to wprawdzie nadal jego oświadczenie, ale już stało się przedmiotem głosowania sejmiku województwa i w związku z tym stracił możliwość ingerowania w jej treść i skuteczność. Przyjęcie rezygnacji złożonej przez marszałka województwa definitywnie kończy postępowanie wywołane jej złożeniem, w wyniku czego marszałek województwa przestaje pełnić dotychczasową funkcję. Przystąpienie do przedmiotowego głosowania nad przyjęciem rezygnacji marszałka województwa oznacza, że rozpoczął się ten etap, na którym do tego oświadczenia odnosi się uprawniony podmiot – sejmik województwa – przy czym nie ma on innej możliwości,

21 T.j. Dz. U. 2019, poz. 505 z późn. zm.

22 Zob. szerzej: Zbigniew Kuniewicz, „Rezygnacja jako przesłanka wygaśnięcia mandatu członka organu spółki kapitałowej” *Studia Prawnicze*, nr 2 (2007), 33 i n.

jak „przyjąć” taką rezygnację. Z pojęcia „przyjmuje”, którym posłużono się w art. 38 ust. 1 u.s.w. wynika, po pierwsze, że sejmik nie może „nie przyjąć” złożonej rezygnacji, a po drugie, że na tym etapie żadna inna ewentualność niż „przyjęcie rezygnacji” nie wchodzi już w grę. Nie ma tu zatem także i miejsca na żadne oświadczenia składającego rezygnację. Przystąpienie do głosowania nad przyjęciem rezygnacji marszałka województwa zamyka etap „jednostronny” i otwiera etap, gdzie jedynym podmiotem „decyzyjnym” jest sejmik województwa, przy czym treść tej „decyzji” jest wyraźnie określona przez ustawę („przyjęcie rezygnacji”).

W orzecznictwie wskazano, że waga aktów wyborczych sprawia, że ewentualne cofnięcie oświadczenia woli o zrzeczeniu się mandatu nie może być swobodne, może mieć miejsce tylko w sytuacjach szczególnych i tylko przed podjęciem przez organ stanowiący uchwały stwierdzającej wygaśnięcie mandatu. Ocena, czy wystąpiły takie szczególne okoliczności, uzasadniające – z uwagi na poważną wadę oświadczenia woli – dopuszczalność jego cofnięcia, należy do organu stanowiącego, który powinien posiłkowo posłużyć się przepisami k.c. Taki pogląd Naczelny Sąd Administracyjny wyraził m.in. w wyroku z dnia 8 maja 2012 r., II OSK 401/12²³ oraz w wyroku z dnia 21 maja 2013 r., II OSK 880/13²⁴, a dotyczył on możliwości cofnięcia oświadczenia o zrzeczeniu się mandatu radnego. Zbliżony pogląd do ww. wyraził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 12 marca 2014 r., III SA/ Łd 1216/13²⁵, wskazując, że „ewentualne cofnięcie oświadczenia woli o zrzeczeniu się mandatu nie może być swobodne, ale jest dopuszczalne tylko w sytuacjach wyjątkowych, gdy mają miejsce szczególne okoliczności. Radny nie może zatem swobodnie i dowolnie cofać oświadczenia woli o zrzeczeniu się mandatu”. Taka i ta sytuacja nie została wyraźnie uregulowana w przepisach prawa powszechnie obowiązującego, tj. przepisy nie stanowią ani o możliwości cofnięcia złożonego oświadczenia, ani też wyraźnie takiej możliwości nie wykluczają. We wskazanych judykatach Naczelny Sąd Administracyjny nie zanegował możliwości cofnięcia oświadczenia o zrzeczeniu się mandatu radnego, wskazując jednakże, że jest to możliwe „w szczególnych okolicznościach” i w takim przypadku należy posiłkowo stosować przepisy Kodeksu cywilnego²⁶ lub też, że jest to możliwe „w wyjątkowych okolicznościach”. Z kolei w wyroku z dnia 6 czerwca 2013 r., II OSK 992/13²⁷ Naczelny Sąd Administracyjny przyjął, że „do wniosku o odwołanie starosty złożonego przez uprawnioną do tego grupę radnych nie można stosować reguł

23 Publ. LEX nr 1219151.

24 Publ. LEX nr 1369024.

25 Publ. LEX nr 1488878.

26 T.j. Dz. U. 2019, poz. 1145 z późn. zm.

27 Publ. LEX nr 1329160.

wynikających z prawa cywilnego w zakresie oświadczeń woli ani też konstruować zasady swobody składania wniosku i wycofywania go w dowolnym momencie, bez ograniczeń i konsekwencji prawnych, a tylko wskutek oceny, że nie ma on szans na wywołanie oczekiwanego rezultatu – odwołania starosty”. Wskazano w nim również, że „niezasadne jest zatem stanowisko (...), że na gruncie przepisów ustawy o samorządzie powiatowym brak jest przeszkód prawnych do cofnięcia wniosku o odwołanie starosty”. Zbieżny pogląd z wyżej wymienionym wyraził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim w wyroku z dnia 1 września 2016 r., II SA/Go 504/16²⁸, podkreślając, że „braku regulacji w zakresie możliwości cofania przez radnych oświadczeń woli (w tym przypadku wniosku o odwołanie starosty) nie można traktować jako luki prawnej, wydaje się on raczej wynikiem wielu uwarunkowań, w tym aksjologicznych, oraz potrzeby (której wyrazem są przepisy art. 31 u.s.p. ustawy o samorządzie powiatowym – przyp. K. Kaczmarczyk-Kłak) zapewnienia prawidłowego funkcjonowania organu kolegialnego – zarządu powiatu. Ustawodawca, nie wypowiadając się w przedmiocie możliwości cofnięcia wniosku o odwołanie starosty uprzednio skutecznie złożonego przez grupę radnych, stanął na stanowisku, że z uwagi na skutki, jakie pociąga za sobą złożenie takiego wniosku, jego cofnięcie nie jest dopuszczalne, wymagane jest przeprowadzenie głosowanie”.

W moim przekonaniu – odnosząc się do tych poglądów w kontekście możliwości cofnięcia przez marszałka województwa oświadczenia o rezygnacji z pełnionej funkcji – w pierwszej kolejności należy wskazać, że z żadnego przepisu nie wynika brak możliwości cofnięcia rezygnacji przez marszałka województwa, tak samo jak w przypadku zrzeczenia się mandatu radnego czy też cofnięcia wniosku o odwołanie starosty. Ustawa wyraźnie takiego rozwiązania nie wprowadziła. Ustawodawca nie wskazał również, że cofnięcie rezygnacji czy też zrzeczenia się mandatu lub cofnięcie wniosku o odwołanie starosty możliwe jest jedynie wyjątkowo, w szczególnych okolicznościach. Takiej regulacji brak. Nie tylko zatem wskazana możliwość nie została wyłączona (cofnięcie zrzeczenia, wniosku), ale również nie wprowadzono w tej materii żadnego ograniczenia, w tym nie stworzono żadnych podstaw prawnych do dokonania oceny takiego oświadczenia. Art. 38 ust. 1 u.s.w. nie daje żadnych podstaw do przyjęcia, że oświadczenie marszałka województwa o rezygnacji podlega jakiegokolwiek ocenie, tak samo jak nie podlega takiej ocenie oświadczenie o zrzeczeniu się mandatu radnego, w szczególności z punktu widzenia jakichkolwiek wyjątkowych, szczególnych okoliczności. Nie ma też wyraźnego odesłania do przepisów prawa cywilnego, nie ma zatem żadnej podstawy, aby sięgnąć do tych przepisów. Odwołanie się do *analogia legis* także jest nieuprawnione, nie można bowiem odnaleźć tu elementu wspólnego (podobieństwa). Złożenie rezygnacji przez marszałka województwa ma

charakter publicznoprawny, rodząc skutki w obszarze prawa publicznego, a nie cywilnego. Nie oznacza to jednak, że taki charakter tego oświadczenia pozbawia marszałka województwa możliwości jego cofnięcia (odwołania). Nie negując poglądu, że funkcjonariusz publiczny powinien z rozwagą i odpowiedzialnością podejmować działania wywołujące skutki publicznoprawne, nie można jednocześnie uznać, że względ na ową rozwagę i odpowiedzialność wyklucza możliwość cofnięcia złożonego oświadczenia. Wyznacznikiem rozwagi i odpowiedzialności nie jest nieodwoływalność oświadczenia. Taki jego charakter nie chroni bowiem przed pochoptnością jego złożenia. Jednocześnie wskazać należy, że różne okoliczności mogą przemawiać za cofnięciem złożonego oświadczenia o rezygnacji z pełnionej funkcji i właśnie względ na odpowiedzialność za podejmowane działanie może ostatecznie przemawiać za odwołaniem pierwotnego oświadczenia. Cofnięcie złożonej rezygnacji może być właśnie wyrazem odpowiedzialności, przemyślenia zaistniałej sytuacji i podjęcia decyzji – zapewne trudnej – o kontynuowaniu misji na stanowisku marszałka województwa. Nie można uznać, że, co do zasady, nieodpowiedzialne jest cofnięcie złożonego oświadczenia, to bowiem ta druga decyzja może być bowiem przemyślana, racjonalna i leżeć w interesie samorządu wojewódzkiego, a ta pierwsza może być wyrazem emocji, uniesienia, itp. Ustawodawca w tym celu zakreślił ramy czasowe na podjęcie uchwały przez sejmik województwa, aby w kwestii przyjęcia rezygnacji marszałka województwa nie było żadnego automatyzmu i pochoptności. Istotne jest zarazem to, aby stworzyć marszałkowi województwa możliwość podjęcia samodzielnej decyzji, a w przypadku uznania, że była ona błędna – uchylenia się od jej skutków w czasie, w którym jest to jeszcze możliwe, w sytuacji, gdy pierwotne oświadczenie nie wywołało jeszcze żadnych skutków, poza uruchomieniem procedury zmierzającej do przyjęcia rezygnacji. Nie można odebrać marszałkowi województwa konstytucyjnego prawa do wyboru miejsca pracy, co miałyby miejsce w sytuacji, w której w ramach wykładni prawa zostałoby uznane, że złożona przez niego rezygnacja, która nie wywołała jeszcze żadnych skutków prawnych odnośnie do statusu danej osoby, nie może być cofnięta, mimo zmienionych okoliczności i uwarunkowań. Wolność wyboru miejsca pracy daje możliwość zmiany pierwotnej decyzji w przedmiocie rezygnacji z pełnionej funkcji, tylko bowiem w takim przypadku dana osoba ma zapewnione warunki do rzeczywistego korzystania z tego prawa. Publicznoprawny charakter aktu rezygnacji nie stoi na przeszkodzie wskazanej interpretacji. Nie wynika bowiem z niego żaden automatyzm, a wręcz przeciwnie – skutek w postaci rozwiązania stosunku pracy z marszałkiem województwa następuje dopiero w wyniku podjęcia uchwały, o której mowa w art. 38 ust. 1 u.s.w. (z zastrzeżeniem art. 38 ust. 3 u.s.w.). Jak wskazał TK w wyroku z dnia 24 stycznia 2001 r., SK 30/99²⁹, konstytucyjna wolność pracy łączy się

29 Publ. OTK 2001, nr 1, poz. 3.

„z adresowanym do władz publicznych generalnym zakazem wprowadzania ograniczeń w swobodnym decydowaniu przez jednostkę o podjęciu, kontynuowaniu i zakończeniu pracy w określonym zawodzie, o miejscu i rodzaju wykonywanej pracy oraz o wyborze pracodawcy”. Przyjęcie w ramach wykładni prawa braku możliwości cofnięcia rezygnacji złożonej przez marszałka województwa pozostawałoby zatem w sprzeczności z tak ujętą wolnością, marszałek województwa pozbawiony zostałby bowiem możliwości kontynuowania pracy na dotychczasowym stanowisku, w przypadku gdy jest to obiektywnie możliwe (ze względu na brzmienie art. 38 ust. 2 u.s.w.), i to bez wyraźnej ku temu podstawy prawnej.

4. Skutki cofnięcia rezygnacji przez marszałka województwa

Cofnięcie rezygnacji przez marszałka województwa do czasu rozpoczęcia głosowania w tym przedmiocie powoduje, że bezprzedmiotowe jest procedowanie w trybie art. 38 ust. 1 u.s.w. W sensie prawnym nie istnieje już bowiem rezygnacja marszałka województwa, sejmik nie ma zatem podstawy prawnej do głosowania w przedmiocie jej przyjęcia. Art. 38 ust. 1 u.s.w. wyraźnie stanowi, że w „przypadku złożenia rezygnacji przez marszałka województwa jej przyjęcie następuje większością głosów”. Do tego, aby sejmik województwa procedował na podstawie tego przepisu, niezbędne jest więc, aby istniała skutecznie złożona przez marszałka województwa rezygnacja. Cofnięcie rezygnacji powoduje, że nie zachodzi przypadek złożenia rezygnacji przez marszałka województwa, ta bowiem została wycofana, co oznacza, że nie zachodzi już przypadek, o którym mowa w art. 38 ust. 1 u.s.w. Skoro zaś brak jest rezygnacji marszałka województwa, to podjęcie uchwały o przyjęciu rezygnacji całego zarządu jest bezprzedmiotowe. Podjęcie uchwały, o której mowa w art. 38 ust. 2 u.s.w., możliwe jest bowiem wyłącznie w sytuacji, gdy złożona zostanie rezygnacja przez marszałka województwa, co oznacza, że jej skuteczne cofnięcie, eliminuje możliwość podjęcia uchwały o przyjęciu rezygnacji całego zarządu. Przewodniczący sejmiku województwa nie może zignorować faktu cofnięcia rezygnacji przez marszałka województwa. Nie może również odmówić przyjęcia takiego oświadczenia, jak również nie może samodzielnie dokonać jego oceny, uznając np. że marszałek województwa nie dysponuje prawem do cofnięcia swojej rezygnacji. Art. 38 ust. 1 u.s.w. wyraźnie stanowi, że rezygnację marszałka województwa przyjmuje sejmik województwa, a to oznacza, że wyłącznie sejmik województwa dysponuje prawem do oceny, po pierwsze, czy rezygnacja została skutecznie złożona, jak również oceny, czy rezygnacja została skutecznie cofnięta. Sejmik województwa nie dysponuje przy tym możliwością oceny merytorycznej treści złożonego oświadczenia, a jedynie ma kompetencję do oceny, czy oświadczenie pochodzi od osoby uprawnionej i czy jest ono wyraźne (jednoznaczne). Art. 38 ust. 1 u.s.w. nie zawiera bowiem żadnej podstawy do merytorycznej oceny zarówno oświadczenia o rezygnacji, jak i oświadczenia o jej cofnięciu.

Cofnięcie rezygnacji przez marszałka województwa powoduje, że oświadczenie o rezygnacji (pierwotne oświadczenie marszałka województwa) nie może wywołać żadnych skutków prawnych, w tym nie może doprowadzić do przyjęcia rezygnacji przez sejmik w trybie, o którym mowa w art. 38 ust. 1 u.s.w. Bezprzedmiotowe staje się procedowanie przez sejmik województwa na podstawie tego przepisu, nie ma bowiem oświadczenia, które prowadzi do podjęcia uchwały o przyjęciu rezygnacji marszałka województwa. Nie ma przy tym żadnej podstawy prawnej, na podstawie której sejmik województwa mógłby odmówić marszałkowi województwa prawa do cofnięcia rezygnacji i procedować nadal w trybie art. 38 ust. 1 u.s.w. Ustawodawca nie przewidział bowiem żadnego trybu oceny skuteczności złożenia przez marszałka oświadczenia o cofnięciu rezygnacji, nie przyznał zatem sejmikowi województwa kompetencji do ingerowania w jego prawo do złożenia oświadczenia o cofnięciu rezygnacji. Pisemne oświadczenie o cofnięciu rezygnacji z pełnionej funkcji – jeżeli w sposób wyraźny (jednoznaczny) odwołuje pierwotne oświadczenie marszałka województwa – nie podlega żadnej weryfikacji przez sejmik, nie może on zatem nie uznać skuteczności jego złożenia, a w związku z tym pominąć, z powołaniem się na argument, że takie prawo marszałkowi województwa nie przysługuje. Treść tego oświadczenia pozbawia skuteczności oświadczenia o rezygnacji, co z kolei eliminuje to oświadczenie z obrotu prawnego. Odmienna interpretacja oznaczałaby, że sejmik województwa dysponowałby kompetencją, która nie została mu wyraźnie przyznana, a to kłóciłoby się z konstytucyjną zasadą legalizmu (art. 7 Konstytucji RP z 2 kwietnia 1997 r.), jak również pozostawałaby w sprzeczności z art. 65 ust. 1 Konstytucji RP z 2 kwietnia 1997 r., pozbawiając marszałka województwa prawa do cofnięcia oświadczenia, które jeszcze nie wywołało (bo ze względu na treść art. 38 ust. 1 u.s.w. wywołać nie mogło) skutków prawnych i które jako takie mogło być jeszcze przez niego cofnięte.

W analizowanej sytuacji faktycznej w wyniku cofnięcia rezygnacji przez marszałka województwa nie ma rezygnacji, o której mowa w art. 38 ust. 1 u.s.w. (bo oświadczenie w tej materii zostało cofnięte), dlatego też nie ma podstaw do podjęcia uchwały, o której mowa w art. 38 ust. 1 u.s.w. – przyjęcie rezygnacji marszałka województwa. W takiej sytuacji nie istnieje przedmiot obrad sejmiku województwa. Porządek obrad zaproponowany przez przewodniczącego sejmiku nie może ignorować faktu cofnięcia rezygnacji przez marszałka województwa, sejmik nie może procedować w tej materii, bo samej rezygnacji nie ma (została cofnięta). W takiej sytuacji najbardziej racjonalnym rozwiązaniem jest zmiana porządku obrad poprzez skreślenie punktu dotyczącego przyjęcia rezygnacji marszałka województwa, ze względu na cofnięcie rezygnacji przez marszałka województwa. Sejmik województwa nie może głosować w kwestii przyjęcia rezygnacji marszałka województwa, bo przed rozpoczęciem sesji sejmiku rezygnacja została skutecznie cofnięta. Skoro wyraźny i jednoznaczny charakter oświadczenia o cofnięciu

rezygnacji nie może budzić wątpliwości, to dalsze procedowanie w trybie art. 38 ust. 1 u.s.w. nie jest dopuszczalne. W zaistniałych okolicznościach Sejmik Województwa Podlaskiego nie tylko nie powinien, ale przede wszystkim nie mógł procedować punktu dotyczącego przyjęcia rezygnacji marszałka województwa. Ten punkt porządku obrad sejmiku stał się bezprzedmiotowy wobec oświadczenia marszałka województwa o cofnięciu rezygnacji. Jednocześnie należy wskazać, że art. 38 ust. 1 i 2 u.s.w. ani żaden inny przepis tej ustawy nie przewiduje trybu kontroli przez sejmik do oświadczenia marszałka województwa o cofnięciu rezygnacji. W tej materii ustawa nie przewiduje podstawy prawnej, która pozwalała by np. na nieprzyjęcie takiego oświadczenia. Wyrazić należy zatem pogląd, że złożenie niebudzącego wątpliwości oświadczenia przez marszałka województwa o cofnięciu rezygnacji, wywołuje skutek automatycznie, eliminując pierwotne oświadczenie o rezygnacji w ten sposób, że zostaje ono pozbawione skuteczności. Tym samym pkt 4 zaproponowanego porządku obrad nie mógł być zrealizowany, nie było już bowiem przedmiotu obrad, o którym mowa w art. 38 ust. 1 u.s.w. (rezygnacja marszałka województwa). Na marginesie należy wskazać, że sama redakcja pkt 4 zaproponowanego porządku obrad była pierwotnie wadliwa. W punkcie tym bowiem przewidziano „Podjęcie uchwały w sprawie przyjęcia rezygnacji Zarządu Województwa Podlaskiego”, ale najpierw należało przewidzieć podjęcie uchwały w sprawie przyjęcia rezygnacji marszałka województwa (art. 38 ust. 1 u.s.w.), a dopiero w następnej kolejności podjęcie uchwały w sprawie przyjęcia rezygnacji zarządu województwa (art. 38 ust. 2 u.s.w.). Taka jest logika podejmowania uchwał w oparciu o art. 38 u.s.w., co znalazło też swój wyraz w sekwencji podejmowanych przez sejmik czynności, a wymienionych odpowiednio w ust. 1 (przyjęcie rezygnacji marszałka) i ust. 2 (przyjęcie rezygnacji zarządu województwa). Od początku zatem pkt 4 zaproponowanego porządku obrad zredagowany był wadliwie, w jednym punkcie połączono bowiem kwestie, które w rozumieniu ustawy o samorządzie województwa stanowią osobną (odrębną) materią i wymagają osobnych uchwał, podejmowanych na podstawie innego przepisu.

Wnioski

1. Marszałek województwa podlaskiego złożył rezygnację z zajmowanego stanowiska (w dniu 5.02.2019 r.). Oświadczenie w tej materii było wyraźne i jednoznaczne. Wola rezygnacji została zatem wyrażona w sposób pozwalający na przyjęcie, że wystąpiła rezygnacja, o której mowa w art. 38 ust. 1 u.s.w.
2. Oświadczenie Marszałka województwa podlaskiego o rezygnacji z zajmowanej funkcji zostało prawidłowo złożone Przewodniczącemu Sejmiku Województwa Podlaskiego, to bowiem sejmik województwa podejmuje uchwałę, o której mowa w art. 38 ust. 1 u.s.w.

3. Oświadczenie Marszałka województwa podlaskiego nie wywołało automatycznie żadnych skutków prawnych ze względu na swą treść, tj. z dniem jego złożenia nie doszło do wygaśnięcia mandatu marszałka województwa.
4. Złożenie oświadczenia o rezygnacji przez Marszałka województwa podlaskiego spowodowało konieczność podjęcia uchwały przez sejmik w przedmiocie przyjęcia rezygnacji marszałka województwa, stosownie do treści art. 38 ust. 1 u.s.w.
5. Do czasu podjęcia uchwały przez sejmik, o której mowa w art. 38 ust. 1 u.s.w., marszałek województwa może cofnąć złożone oświadczenie o rezygnacji. Wynika to z faktu, że nie wywołało ono jeszcze skutków prawnych, te wynikają bowiem dopiero z uchwały sejmiku województwa o przyjęciu rezygnacji marszałka województwa, a jego dysponentem do czasu podjęcia przedmiotowej uchwały jest marszałek województwa.
6. Z ustawy o samorządzie województwa nie wynika brak możliwości cofnięcia przez marszałka województwa oświadczenia o rezygnacji z zajmowanego stanowiska, a skoro marszałek województwa może złożyć rezygnację i jest to akt jego woli, to również – do czasu przyjęcia rezygnacji – może cofnąć pierwotne oświadczenie, co także stanowi akt jego woli. Pozbawienie możliwości cofnięcia oświadczenia o rezygnacji pozostawałoby w sprzeczności z art. 65 ust. 1 Konstytucji RP z 2 kwietnia 1997 r.
7. Nie jest sprzeczne z Konstytucją wprowadzenie ograniczenia temporalnego, związanego z możliwością cofnięcia oświadczenia o rezygnacji. Na gruncie art. 38 ust. 1 u.s.w. takie oświadczenie o cofnięciu rezygnacji przez marszałka województwa może być złożone do czasu podjęcia uchwały o przyjęciu rezygnacji przez sejmik województwa. Po podjęciu takiej uchwały cofnięcie oświadczenia o rezygnacji nie jest możliwe, rezygnacja jest bowiem czynnością o dwustronnym charakterze i po zrealizowaniu przewidzianego prawem zachowania drugiej strony (w tym przypadku sejmiku województwa) cofnięcie oświadczenia o rezygnacji jest wykluczone z tego względu, że na skutek przyjęcia rezygnacji przez uprawniony organ wywołała ona (tj. rezygnacja) określone skutki prawne, wynikające z ustawy, a są one zależne od woli składającego rezygnację.
8. W sytuacji, w której marszałek województwa cofnął oświadczenie o rezygnacji i uczynił to przed podjęciem uchwały przez sejmik województwa o przyjęciu jego rezygnacji, jest ona skuteczna i pozbawia mocy prawnej oświadczenie o rezygnacji z zajmowanej funkcji. Pierwotne oświadczenie o rezygnacji z pełnionej funkcji nie może wywoływać żadnych skutków prawnych, co wynika z faktu jego cofnięcia.
9. Skuteczne cofnięcie przez marszałka województwa oświadczenia o rezygnacji z pełnionej funkcji bezprzedmiotowym czyni procedowanie w trybie art. 38 ust. 1 u.s.w. W takim przypadku nie ma przedmiotu

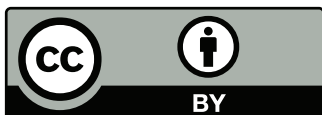
uzasadniającego podjęcie uchwały przez sejmik województwa (nie ma rezygnacji marszałka województwa), sejmik nie może zatem procedować w przedmiocie oświadczenia marszałka województwa o rezygnacji z zajmowanego stanowiska ze względu na to, że rezygnacja została skutecznie cofnięta.

10. Wyrazić należy pogląd, że nie jest konieczne podjęcie uchwały przez sejmik o wyrażeniu zgody na cofnięcie rezygnacji przez marszałka województwa. Do czasu podjęcia uchwały przez sejmik o przyjęciu rezygnacji złożonej przez marszałka województwa (art. 38 ust. 1 u.s.w.) dysponentem oświadczenia o rezygnacji jest składający je marszałek województwa i może je wycofać, co podlega jedynie notyfikacji przewodniczącemu sejmikowi województwa. Ten zaś informuje o tym fakcie radnych, nie czyniąc oświadczenia marszałka przedmiotem ani debaty, ani też głosowania. Ustawa nie zna bowiem takiego trybu. Sejmik województwa powinien podjąć uchwałę o zmianie porządku dziennego obrad i skreśleniu punktu dotyczącego podjęcia uchwały o przyjęciu rezygnacji marszałka województwa, jako bezprzedmiotowego.
11. Skuteczne cofnięcie przez marszałka województwa oświadczenia o rezygnacji z zajmowanego stanowiska bezprzedmiotowym czyni procedowanie w trybie art. 38 ust. 2 u.s.w., jest ono bowiem dopuszczalne wyłącznie w sytuacji, w której doszło do przyjęcia rezygnacji złożonej przez marszałka województwa.

Bibliografia

- Borowski Jacek, „Wolność pracy”, [w:] *Prawa i wolności obywatelskie w Konstytucji RP*, red. Bogusław Banaszak, Artur Preisner. 507-550. Warszawa: C. H. Beck, 2002.
- Dąbrowski Marcin, „Pozycja prawna starosty powiatowego, czyli ustawowe mydło i powidło”, *Przegląd Prawa Konstytucyjnego*, nr 5 (2015): 87-109.
- Galicki Jarosław, „Przesłanki wygaśnięcia mandatu radnego” *Przegląd Prawa Konstytucyjnego*, nr 3 (2013): 195-216.
- Garlicki Leszek, Sylwia Jarosz-Żukowska, [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, red. Leszek Garlicki, Marek Zubik, t. II. komentarz do art. 65. Warszawa: C. H. Beck, 2016.
- Kuniewicz Zbigniew, „Rezygnacja jako przesłanka wygaśnięcia mandatu członka organu spółki kapitałowej” *Studia Prawnicze*, nr 2 (2007): 33-42.
- Martysz Czesław, [w:] *Ustawa o samorządzie województwa. Komentarz*, red. Bogdan Dolnicki. komentarz do art. 38. Warszawa: Wolters Kluwer, 2012.
- Sobczyk Arkadiusz, Karol Kulig, [w:] *Konstytucja RP*, t. I, red. Marek Safjan, Leszek Bosek. komentarz do art. 65. Warszawa: C. H. Beck, 2016.

Stelina Jakub, [w:] Artur Rycak, Magdalena Rycak, Jerzy Stępień, *Ustawa o pracownikach samorządowych. Komentarz*. komentarz do art. 4. Warszawa: Wolters Kluwer, 2016.

This article is published under a Creative Commons Attribution 4.0 International license.

For guidelines on the permitted uses refer to <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/legalcode>